

— eltakarják őket; a bokrok: ez Bécs... ahol először láttam őket... Freudenu, Krieau. Ottlik Géza, Ottlik Gyöngyi, a számok a Raguza Kávéházból, breton part. Deauville, Cabourg, Rouen — kicsit bretonnál arrébb, de part. Hajnal: állunk versenynap után, éjszaka után — hajnalban, ki-hogy. Mit tegyünk? Nem fogunk tudni egymásról stb., ha Párizsban vagy Lille-ben látjuk egymást etc. Mennyivel egyszerűbb Kathleen a lenyergelőben, Szpéro halottan a Tabánban, Dömi, aki talán a Petőfi Irodalmi Múzeumban fog üldögélni, vagy lángok lb — ez súly-mérték, géphiba! lobbantják föl velem. Vagy a nevek, addig, rajtok — kösz, Wilfried, Raffelberg, Mülheim a.d. Ruhr, a város jelszava
szerint

„Einfach Sympatisch”, ez oly bájosan patetikus. De hagyunk ilyet most. Egy futam, a nevek csak, és vége, várjuk meg a telet, míg visszatér a névgyűjtő clochard — ld. Frankfurt —: Boreas, Second Fire, Fairy Topaz, Fox on the Run, Scirocco, Linant Bei, Legende. Ég veletek!

BISZTRAY ÁDÁM

Boldogasszony

*Aki egykoron
béna fiúnak mondta,
kelj föl ágyadból és járj,
téged bízott, Isten anyja
reménytelen ügyben segíteni.
Most jött el
kérőnek s kértnek a próba.
Kiáltunk hozzád,
és te hallgatsz
tíz falvaink kőtemplomában
közel a porló, homorú küszöbhez,
közel a tört orrú
két kőoroszlánhoz.
Megállunk a fekete vasrácsnál,
mindig késve jövőnk
megállunk, mi, vertek
féligen benn és féligen kívül,
de filléreinktől a persely fölhasad.
Kegyessédj, ha nem késő,
mozdulni miértünk,
szoborszép pártfogó.*